

А вѣтроветѣ почнали да се смѣятъ: „Ха-ха-ха, ха-ха-ха!“

Разрѣмжалъ се старецътъ като котаракъ край печка. И побѣснѣлъ.

— „Ахъ, какъ крѣска!“

— „Дрѣжъ се!“

А дѣдо Грѣмъ грабналъ единъ снопъ отъ голѣми по-голѣми свѣтковици и почналъ да ги шиба съ тѣхъ. И засвѣткали, засѣскали тѣ по вси страни... Изплашили се хората и се скрили... А дѣдо Грѣмъ граби и пуца още и още...

Единиятъ братъ се уловилъ за едно дърво, върти се и реве, но може ли да се скрие отъ свѣтковици? Другиятъ братъ вие и се влачи по земята.

Най-послѣ уморилъ се дѣдо Грѣмъ, оставилъ свѣтковицитѣ и изтрилъ потѣта си.

— „Това ви стига тоя пѣтъ. Хайде сега идете у дома си и другъ пѣтъ не искамъ шеги!“

И нашитѣ вѣтрове — бѣжъ да ги нѣма. И какъ мирничко!... Само листата на храститѣ полюшватъ и трѣвата шумолятъ. Тѣ отишли при майка си. Тя искала да ги нахока, ала като ги видѣла, какъ били изморени, не имъ казала нищо. Изсушила ги на огъня, напоила ги съ чай и ги турила да спятъ.

\*

Подало се слънцето. Погледнало — какъвъ безпорядкъ! По небето разхвърляни откъслечи отъ облаци, дърветата разчорлени, по земята локви.

Взело слънцето бързо метла и измѣло цѣлото небе; срѣсало съ гребенъ дърветата; изтрило съ парцалъ локвитѣ. Всичко станало чисто, блѣстяще.

Усмехнало се слънцето.

— „Е“, казало то, „сега и хората могатъ да ставатъ“.

Прѣв. \*\*\*